

paa det historiske, men det vil maaske ikke anses for ubetimeligt, at jeg taler om nogle af Enkelthederne i det foreliggende Forslag.

Den første Paragraf, jeg skal gøre nogle Bemærkninger om, er § 3, der siger, at Antallet af Selskabets Stiftere mindst skal være 5, og at det skal være stiftet for Notarius. Jeg antager, at dette sidste er en Reminiscens fra den tyske Lovgivning, som man har haft for Øje. Herhjemme, hvor vi endogsaa her i København kun have een Notarius publicus, kunde det maaske blive lidt vanskeligt for ham at overkomme det. I Tyskland have jo de allerfleste Sagførere tillige Bevilling som Notarius, saaledes at der gaar det grumme let, idet man da som Regel vælger en Sagfører, der tillige er Notarius. Men endnu mere forbavses jeg, ikke over, at Tallet paa Stifterne er 5 — der skal jo være et Tal —, men over, at der ikke stilles nogen som helst Fordringer til disse Mænds Kvalifikationer. Det gør man dog andetsteds. I Sverige holder man paa, at de skulle være bosiddende der, og det er uhyre vanskeligt der at komme ind som Bestyrelsesmedlem eller Stifter af Aktieselskaber. Man skal have kgl. Majestæts Tilladelse dertil, og den er under visse Forhold vanskelig at opnaa. Her lukke vi op for alle, og ikke alene for Udlændinge, men, hvad der er ganske ejendommeligt, selv 5 straffede Personer kunne herefter foretage sig noget, som 3 ikke-straffede ikke kunne gøre. Rimeligt vilde det dog være at stille den Fordring, at de vedkommende skulle opfylde de almindelige Betingelser for at kunne drive Næring. Dette undrer mig, som sagt, og det saa meget mere, som man senere i en Paragraf, hvor man taler om udenlandske Selskabers Forhold til Danmark, siger, at udenlandske Aktieselskaber — der altsaa ere registrerede i Udlandet — kunne oprette Filialer her i Landet og drive Forretning her, naar kun Filialbestyreren opfylder de Betingelser, som Lovgivningen stiller for næringsdrivende. Jeg vil nok spørge: hvorfor skulde et udenlandsk Aktieselskab lede efter en saadan Mand, naar det ved at danne et lille Aktieselskab paa 10,000 Kr. opnaar Ret til at sende en Tysker, en Svensker, en Englænder, eller hvilken som helst Udlænding, hertil, og dermed er ganske frit stillet i saa Henseende. Det undrer mig, at man eet Sted i Loven holder paa dette Princip, et andet Sted aldeles ikke.

Den ærede sidste Taler (Falbe-Han-

sen) var ikke fornøjet med, at Grænsen for Kapitalens Størrelse var sat ved 10,000 Kr. Det første Kommissionsudkast af 1901 havde 50,000 Kr. Jeg maa sige, at af de to Tal vilde jeg føle mig bedst tilpas med det store, idet det egentlig er Aktieselskabernes Opgave at hjælpe de Foretagender i Gang, der kræve stor Kapital, og som derfor have Vanskelighed ved at finde Kapital, naar den ikke kan tilskydes fra forskellige Sider.

Det ærede kongevalgte Medlem talte ogsaa om Underkurser paa Aktier, og i saa Henseende er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Aarsagen er, at en Garantiprovision ikke kan gives, og dette motiveres i Bemærkningerne til Lovforslaget dermed, at det maa Folk virkelig finde sig i. Andre Steder udbyder man Aktier til en Overkurs, og den Overkurs skal saa dække det Beløb, der er anvendt til Garantiprovision o. lign. Jeg mener, at det er ganske overordentlig upraktisk af de Herrer at mene, at de saa let kunne vende en mangeaarig Praksis, som Folk finde sig vel til Rette med. Folk ville nu en Gang ikke, naar de f. Eks. faa en Aktie, der lyder paa 1,000 Kr., straks betale den med f. Eks. 1,020 Kr. Man kender det ganske vist herhjemme ved Startningen af Forsikringsselskaber, fordi de kræve særlig store Begyndelsesudgifter. Der har man det, der hedder *fonds perdus*. Det er man nu en Gang kommen ind paa. Jeg tror, at Bestemmelsen vil volde den allerstørste Vanskelighed, og jeg vil betragte det som urimeligt, at noget saadant skulde være forbudt, og at det skulde være strafskyldigt, som man siger i Bemærkningerne. Jeg kan derimod være enig med det ærede kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) i, at naar noget saadant tidligere har fundet Sted, saa maa man ogsaa fremdeles have Lov til det.

Det forekommer mig, at man ved de Oplysninger, der forlanges i § 5 om Bekendtgørelse, gaar noget for vidt.

I § 13 sætter man Stifterne af Aktieselskaberne alt for meget ud af Spillet. Det er ganske ejendommeligt, at hvis f. Eks. Stifterne tegne de ni Tiendedele af Kapitalen, kunne de af den ene Tiendedel blive satte ganske ud af Spillet, og deres Hensigt med Selskabets Dannelse kan blive ganske forandret.

Hvad angaar §§ 14 og 15, der handle om Familieselskaber, om man vil kalde dem saa, private Aktieselskaber, tror jeg, at man der anviser en Vej til at omgaa